

# פניני מאיר

**דרוש ומוסר על פרשת השבוע שנאמר ב'עונג שבת'  
מפי הגאון רבי מאיר סג"ר שליט"א - מו"צ ב'ירושת'ו, מו"ס 'דברי מאיר'**

**פרשת דברים - שבת חזון ערב ט' באב - תשפ"ה (279)**

**פרשת דברים.**

**כתוב בפסוק (א', א'): "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" - וכתב בספח:**  
**"נעם אלימלך"** להרחיק ר' אלימלך מליעזר נפס זיע"א (כאן) עפ"י מה שצוה רבינו האריז"ל זיע"א וזה היות על מצבת קברו בעיר צפת לומר בכל יום: "הריני מקבל עלי מצוות עשה של ואהבת לרעך כמוך לשם יהוד קודשא וכו' בשם כל ישראל" - והיינו שאף אחד אינו יכול לעשות את כל המצוות, שהרי לא כל אחד כהן וממילא אין שייכים לו מצוות התלויות בכהנים, וכן מי שאין לו קרקע אין לו את מצוות התלויות בארץ, וכו' שאין לו אב ואם אין לו מצוות כיבודם ומוראם, וכן כלל כיוצא בזה, אמנם יש ב' אפשרויות לקיים מצוות אלו והם ע"י שמקשר עצמו לישראל וכו"ל, וכן ע"י שמירת שבת כהלכתה, כי על ידה נתקנים כולם, עיי"ש, וזה מרומם בפסוק כאן: **"כל ישראל" = היינו כללות ישראל, ואלה הדברים" - שממילא אלו למדו חז"ל ל"ש מלאכות שבת שאלה" בנימ' 36, ו"הדברים" זה עוד 2, ו"ה" של הדברים שיכול היה לכתוב: "דברים" זה עוד 1 וביחד זה 39 הרומז על ל"ש מלאכות שבת, ועל זה רמז להם משה רבינו ע"ה שאם רוצים לקיים את כל המצוות זה יכול להיות על ידי שני האפשרויות האלה היינו או להחיל בכלל ישראל, או ע"י שמירת שבת וכו"ל, ובאמת אם לא יבנה בית המקדש עד מוצאי שבת (ע' רש"י סוכה מ"א. שביחמ"ק השלישי וכול להיבנות בשבת) יהיה במוצאי שבת ט' באב וברור שהוא צריך להיות רמזו בפרשה, ובאמת הוא מרומז כאן שהרי איתא בגמרא יומא (ט'): שבת המקדש השני חרב בעון שנאת חנם, ואם היו באחדות וכו"ל שהיו כוללים מצוותיהם זה בזה הוא לא היה נחרב, והבן.**

**עוד בפסוק הנ"ל - אמר לי הלילה ידיו הבה"ח ירוחם ליינער שיחי בן כ"ק האדמו"ר מראדזין שליט"א מביט וגו' חידוש נפלא בשם קדמונים על מה שהביא רש"י (שם) שעל אף שהוכיח את ישראל עשה את זה ברמז כיון שלא לביישם, וקשה: הרי סוף סוף הוא מנה את כל הטאיתם בפירוט? ויבאר עפ"י מה שאיתא בגמרא יומא שהעושה תשובה מאהבה נהפכים לו עוונותיו לזכויות, וממילא כעת שהם עשו תשובה הרי שהרמז מוכיח להם כמה זכויות יש להם! ואמר לי על זה כ"ק האדמו"ר מראדזין שליט"א מביט וגו' שעפ"י זה ביאר הרח"ק ר' לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א [שזכרתי להיות על ציצנו הקדוש בעיר הנ"ל בשנת תשע"ז] את מה שאמר חז"ל על הפסוק (אמר - כ"ג, מ'): "ולקחתם לכם ביום הראשון וכו' - ראשון להשבין עונות" והקשה: מדוע צריך למנות את העוונות, אדרבה, שבכלל לא יעשו עוונות? ויבאר עפ"י הגמ' הנ"ל שביום הכיפורים עשו ישראל תשובה, וכיון שעשו תשובה מאהבה העבירות נהפכים להם לזכויות, ואת זה מתחילים למנות בסוכות, וזהו הביאור בפסוק הנ"ל, והבן.**

**עוד כתוב בפסוק (א', יב'): "איכה אשא לכדי טרחם ומשאכם וריבכם" - וגם כאן רמז ענין של ט' באב והיינו שכתוב: "איכה" וכן מתחילה גמולת החורבן: "איכה", והרמז בזה שאם ישראל מפורדים זה מזה (ע' ברש"י כאן) ממילא מגיע החורבן, ונרמזו כאן דברי חז"ל: "לא הרבה וכו' אלא מפני שהעמידו דבריהם על דין תורה" ושמעתי השבוע בשיחה מהגה"צ ר' אלימלך בירדמן שליט"א המעשה מוקדו הרה"ק ר' שלמה מזוזוהר זיע"א שמתו שהלכו הרשעים ימ"ש להגיע לא"י ולכבוש אותה במלחמה והשליח הלך רבינו לציון רבינו האור החיים" הקדוש זיע"א בזה הזיתים בירושלים וספר תורה בידו [ואמר לי כ"ק האדמו"ר מראדזין שליט"א מביט וגו' הלילה שזה היה סגולה ידועה מקדמונים לעת צרה, וכיון שהיה צורך לזה וסכנת נפשות התירו להביא לזה מ"ת] והתפלל מעומק ליבו יהי עם בני ירושלים והרח"ק ר' ישראל ממוסרמטין זיע"א עד שראו אותיות שם הוי"ה מאירים כסדרם על חומת העיר, והבינו שהתקבלה תפילתם, ובאמת לא הצליחו הצוררים להגיע לא"י ונחלו מפלה, ובימים כ"ז אייר בשנת תש"ה הסתלק הרה"ק ר' שלמה זיע"א והסתיימה המלחמה, ובשה"ח שלמה מהר הזיתים אמר למלווי: "אילו היו נותנים יהודי וירושלים לר' יעקב לטבול במקוה לא היו באירופה כל כך הרבה צרות!..." ואותו ר' יעקב היה יהודי בריון וגדול שהיה מצורע מכף רגל ועד ראש ולא נתנו לו להיכנס לאף מקוה בירושלים, ואחר ר' שלמה שכיון שנהגו עמו בדין גם מזה התעורר דין, והוא בחינת מאמר חז"ל הנ"ל: "שהעמידו דבריהם על דין תורה", והבן, ומי שמרחם מרחמים עליו מידה כנגד מידה, כידוע מהז"ל.**

**עוד כתוב בפסוק (ג', ח'): "לכד מערי הפרזי הרבה מאד" - וידוע שבגמרא מגילה דרשו מפסוק זה ענין קריאת הגמילה בפדיון "פרזי" - "פרזי" לג"ש, ועלה לי בס"ד שנרמז כאן מה שאמר הכותב ש"צום החמישי וכו' יתפך לבית ישראל לששון ולשמחה", ולכן רמז כאן בפרשה שלפני ט' באב את ענין פורים לרמזו שבע"ה ט' באב יתפך לנו ליום כמו פורים, וגם על פורים אמרו חז"ל שאינו בטל לעתיד לבוא, והבן.**

**שבת חזון.**

**שבת זו שלפני ט' באב נקראת: "שבת חזון" על שם החפטה שקוראים: "חזון ישעיהו וכו' אשר חזה על ירושלים וכו', ואמר לי פעם מורנו הגאון ר' שמואל הלוי רוטמן**

**שליט"א דבר נפלא על מה שאנחנו אומרים בזמירות של שבת קודש ("כל מקדש"):**  
**"אוהבי ה' המהכים בבנין אריאל" שיש לדקדק: למה כתוב: "בבנין" ולא: "לבנין" שהרי עוד לא נבנה בית המקדש? ויבאר ששבת קודש היא בחינה של בית המקדש, ולכן בשבת אין שום דין אבולות, והשבת לפר"י לכאר מה שכתב השו"ע על שבת כוז שחל ט' באב במוצאי שבת: "ומעלה על שולחנו כסעודת שלמה בעת מלכותו" שכיון ששבת היא בחינת בית המקדש לכן רמז שבשבת אין חורבן כלל ויכול לאכול בה אפילו בערב ט' באב כשר ויין כאילו הוא כסעודת שלמה המלך ע"ה שעשה סעודה בעת בניין בית המקדש! וגם אפשר לבאר בפשטות שבשבת אין שום אבולות ולכן יש לאדם לחשוב בליבו כאילו הוא כסעודת הנוכח בית המקדש! עוד רמז מוצאי בזה בס"ד בזמירות הנ"ל שכתוב: "אוהבי ה' המהכים בבנין אריאל וכו' שמחם בבנין שלם" = "שלם" אותיות שלמה חסר ו', ורמז על הנ"ל ששבת היא בבחינת בית המקדש ולכן זה כאילו בניו בניין בית המקדש שבנה שלמה, אמנם חסר ה' לרמזו על מה שאמר חז"ל: "אין הכפא שלם ואין השם שלם עד וכו', ובגאולה יתהפך ה"ש"לם ל"שלמה" והבן, וכן יש להבין שבת חזון ר' אברהם יהושע העשיל מאפסא זיע"א (בפרשתנו) ששבת זו גדולה לציון כאן למה שהבאתי כבר פעמים רבות מה שכתב הרח"ק ח"תפארת שלמה מדרומסק זיע"א על מה שאומרים בפיוט "לכה דודי" למקובל הקדוש ר' שלמה אלקבץ זיע"א: "רב לך שבת בעמק הבכא" - היינו שהשבת הזאת שהיא בתוך ימי האבולות על החורבן והיא בבחינת: "עמק הבכא" גדולה מאוד ואפשר להשיג בה הרבה מאוד! וזה: "רב לך שבת בעמק הבכא" והיינו שיש בשבת זו ריבוי גדול, וכ"כ בספח"ק "אוהב ישראל" להרח"ק ר' אברהם יהושע מאפסא זיע"א (בפרשתנו) ששבת זו גדולה היא מאוד והיא כפקידה שפוקד האיש את אשתו מרס צאתו לדרך, והוא סוד גדול, עיי"ש, עוד מובא מהרח"ק ר' לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א שאמר ששבת זו נקראת: "שבת חזון" משום חזון היינו שאפשר לראות בה דברים גדולים, ואמר לי הלילה כ"ק האדמו"ר מסוכטשוב שליט"א שהיינו שאפשר לראות בה את בית המקדש כאילו הוא בנוי, ונראה שכונתו למה שביאר מורנו שליט"א, וכנ"ל, וכ"כ האדמו"ר מראדזין שליט"א מביט וגו' ביאר לי הלילה עפ"י הנ"ל שכיון ששבת זו היא בעומק ימי האבולות לכן מרגישים בה בחינה גבוהה, וכנ"ל, והביא בספח"ק "דרכי חיים ושלום" להרח"ק ממונקאטש זיע"א שסיפר שפעם היה בעיר אחת שנהגו לשיר שם בשבת זו את "לכה דודי" במנגינת הקינות ובלילה שמעו קולות גדולים מביט חכמת והיה פחד גדול ושמעו מבחוץ שזה הסט"א שבאו לשם ושרו "לכה דודי" בקולות של קינות בשמחה וכו', והיינו שהסט"א היו בשמחה שיהיה חצטטט בשבת! ולכן יש לנו לשמח בשבת זו הרבה, ונזכר לגאולה בקרוב, אמר: [וכאן המקום לציון שבשבת קודש אין שום אבולות - ולכן הביא המ"ב (פ"ס תקנ"א) בשם רבינו הגר"א זיע"א שאפשר לברך שהחיינו ששבת, וכמו שזכרתי על זה השבוע באריכות עם ידידי הרב נתנאל שלנגר שליט"א חתנו של מורנו הגאון ר' שמואל הלוי רוטמן שליט"א אמנם לדעת האריז"ל זיע"א עפ"י סוד אין לשון שהחיינו גם בשבת זו בין המצרים, אך גם לשיטתו אין זה משום אבולות שלא שייכת בשבת קודש כלל, וכנ"ל, והמ"ב פסק כהגר"א].**

**וכאן המקום לציון מה שזיכר השבוע מורנו רח"י הגאון ר' אהרן וינר שליט"א על מה שסיפר לנו חז"ל בגמרא כ"ב (פ'): שהפרושים התאבלו על בית המקדש כל כך עד שהחליטו שהם לא אוכלים בשר ולא שותים יין כלל כי בטלו הנסכים והקברנות שהיו מבשר ויין, ואמר להם ר"י שלא יאכלו פירות כי בטלו הביכורים, וכן שלא ישתו מים כי בטל ניסוך המים, וכו' ולמעשה יצא שהחליטו לעשות אמה על אמה בקיר וכו' להורבן וכמו שאיתא יתברך, ולא שלא אוכל כלל, וכן הוא דובר על ענין מה שאיתא בגמרא יומא (מ"ז): "בית שני שעסקו בתורה ובגמילות חסדים מפני מה חרב מפני שנאת חנם וכו' וצריך להבין: הרי כתוב שם מפורש שהיו עושים גמילות חסדים, ואין זה יתכן לתת ולשנות? וביאר הרב שליט"א שמהו וראים שהעיקר בנתינתה הוא לתת את הלב לשני! שהרי הם היו נותנים ובכל אופן היו שונאים, וזה נורא! וכאן יש להוסיף מה שביאר פעם מורנו הגאון ר' שמואל הלוי רוטמן שליט"א במה שכתב הרמב"ם (הל' צדקה) שמי שנתן צדקה לפני "אפניו כבושות בקרקע" איבד את זכותו, עיי"ש, והענין בזה כי עיקר הצדקה זה הלב, וזה רק מתבצע דרך הממון, והבן, וכן כאן, וזה מה שאיתא בגמרא ריש כ"ב שהמפיים את העני מתברך ב"א ברכות והנותן רק בו ברכות, כי זה העיקר, וראה עוד בגמרא סוכה (מ"ט): שאין הצדקה משתלמת אלא עפ"י גמילות חסדים שבה, והבן, ולכן יש לנו להרבות לשבח ובחיבה זה לזה, הייתו שלוש ב"כותל המערבי" וראיתי אלפי יהודים נהרס בשם כ"ק האדמו"רים ממשותיניבול, מחנובקה שליט"א ועוד, וכן הגר"א איערבאך שליט"א (שבכ"כ בחימוניו רבה ובלחיצת יד) וראים שכולם מאוחדים זה עם זה ואוהבים זה את זה למרות שיש**

# פניני מאיר

מקום חיותו של כלל ישראל, בגודל קדושתו והשראת השכינה שבו, ועל זה רומז מניין: "חיים" שהפסדנו את מקום חיותנו, ועל זה יש להביא דברי הגמרא ריש ברכות שר' יוחנן הרים זרועו והבירא ואמר: "על זאת שופרא דבלי בארעא קא בכינא", והיינו שר' יוחנן היה עוד מדור דעה של בית המקדש והיה עליו האור של בית המקדש, וזוה נראה מה הפסדנו, וכן מה שאיתא בגמרא סוכה (נ'): "שמחת בית השואבה" ועי' בתוס' (שם ד"ה "שואבה" בשם הירושלמי) שמשם שואבים רוח הקודש! ואת כל זה הפסדנו, והיינו שאנשים שהיו בזמן המקדש היו משיגים השגות גדולות, והיה להם אור על פניהם!

כתוב בפסוק (איכה): "קרא עלי מועד לשבור בחרו" וכן כתבו הפוסקים שלא אומרים תחנון ביום זה, וכן אומרים "מומור לתודה" וכו' או משום שתמיד יש להודות, או לתקן הטא הנ"ל של "בכיה של חיים", וכו' ואמר הרמ"ק ר' דוד משה מטשורטקוב זיע"א שזה נקרא: "מועד" כיון שאנחנו עוד זוכרים את בית המקדש ובוכים עליו, ואם מתאבלים על משהו וזוכרים אותו זה גופא "מועד" שלא שכחנו את בית המקדש! וכיאר כזה באופן נפלא דברי ר' עקיבא במסכת מכות (כ"ד). שראא עם חכמים שועל יוצא מבית קדשי הקדשים וכן שמעו על המונה של רומי וזה היו בוכים והוא היה צוחק, וצחקו היה בשביל שהם היו בוכים כי הוא הבין שאם עוד מצטערים וזוכרים את החורבן יש לנו תקווה וכפסוקים שמוכח שם בגמ', וידוע המעשה בריבוי ר' חיים מוולאדין זיע"א שראא אותו הקיסר נפוליאון בילל ט' באב וראה אותו בוכה והוא סיפר לו על בית המקדש, ואמר נפוליאון לר' חיים: "עם שזוכר את העבר שלל יש לו עתיד!" וכן ידוע שירמיהו הנביא ע"ה ישב ובכה על החורבן ופגשו חלק החכמים היווני ושאלו: "הכם שכמון יבכה על עצים ואבנים?" והשיב לו ירמיהו: "אילו היית יודע כמה חכמה קיבלתי מהעצים והאבנים האלו גם אתה היית בוכה!"... וזה היסוד שאם מתאבלים יש לנו תקווה, (כי מת נשכה מהלב כידוע).

ידוע המעשה שמספר הגה"צ ר' שלום שברדון זצוק"ל שבעת שבתו של רבינו ה"בית הלוי" זיע"א (הראשון לבית בריסק) על כיסא הרבנות בעיר סלוצק הגיעו אליו משלחת מהעיר בריסק בשבת ברכות בידם וריבנו סיכר לבוא כי היה נוח לו בעיר סלוצק, ופנינו הקהילה לא נכנעו ואמרנו לו: "שפוט כזה: 30.000 יהודים מחכים לך ואתה מסרב!"... רבינו ארו את הפציו והלך עימם מיד! ואמר רבינו ה"חפץ חיים" זיע"א שהיה קצת אחריו: "אילו היו מבקשים את המשיח באמת אפילו לא כל היהודים אבל 30.000 מבקשים וודאי שהוא היה בא!"...

עוד כתוב בספר "בנין דוד" שרבינו הקדוש ר' יואל סירקיש זיע"א בעל "בית חדש" (כ"ה) היה כותב חידושי תורה רבים ולא היה לו הזכות להדפיסם, והיה לו צער מזה, וגילו לו מן השמיים דרך ירידו ורעו זקני הרה"ק בעל "מגלה עמוקות" זיע"א [שמעון ליד רבינו ה"ב"ב בבית העלמין העתיק בעיר קראקא שבפולין והייתי על ציוניהם הקדושים אור לי"א כסלו תשע"ט] שכיון שאינו מתאבל מספיק על החורבן ואינו מצטער מספיק על צער השכינה אינו זוכה שיודפסו ספריו, ופעם הוא ישב וכתב חידושי על הטור ולא היה בידו ליישב והוא נשבר ובכה הרבה, ונגלה אליו שזכותו והוא בכה והצטער בצער השכינה הוא יזכה שיודפסו ספריו על הטור! ועד היום כולם לומדים ממנו ורואים מזה את גדל עניני הצער על החורבן!

סיפרתי לפני כמה שבועות על הצדיק ר' יצחק גברא זיע"א חטמון במרשב עגור שלייד טמון ילד פלאי שנפטר בגיל חצי שנה ואמר לפני פטירתו: "שמע ישראל!" ואמר עליו שהוא נשמה גבוהה, וכן יש סיפור על בנו הקטן של הגה"צ ר' אריה לוי זיע"א שנפטר צעיר והיה מברך בקטנות ממש על יניקת שדי אמו, והיה מכסה עיניו, וכן רואים מירי פעם, וברור שאלו הם נשמות גדולות, ואמר לי פעם מורנו הגאון ר' שמואל הלוי רוטמן שליט"א שיתכן שאלו נשמות של משיח שנולדים בכל דור וכוון שאין חדר זכאי הם נפטרו צעירים! וכעין מה שמוכח במדרש איכה שהבאנו לעיל שבט' באב אחר הצות נולד משיח ומנחם שמו ויש שם כל המעשה ובסוף הוא נעלם כמוכח בהל"ל כיון שלא היה חדר ראוי להינח!

אתמול לאחר הקינות דיבר מורנו רה"י הגאון ר' בנימין דרייפוס שליט"א על מה שאנחנו מבקשים בתפילות: "ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך" שזוכה בעי"ה לאור פני ה' שהוא הגאולה, ואמרו בליבי הרי זה חסד כלול בנו וכו' והיינו שאין שאדם מתנהג כך מתנהג עם, וכו', וממילא אם נאיר פנינו זו לה נוכח שה' יאיר פניו אלינו, וכמו שנשמע עוד מעט בברכת כהנים בתפילת המנחה: "יאר ה' פניו אליך!" וזוכה לבניין בית המקדש במהרה, אמן!

הוספות לגיליון "פניני מאיר" הקודם (278) ממורנו הגאון ר' שמואל הלוי רוטמן שליט"א שאמר לי ביום ד' י"ב מנחם אב תשפ"ה: הדברים נפלאים ביותר! ויש לי להוסיף:

א. בעניני הקדושה של ה"אור החיים" הקדוש זיע"א פרישת ויחי שאחי יוסף לא היו צריכים כפרה ובפרישת מטות רואים מ"ח" וסלח לה' שגם על מחשבה רעה צריכים כפרה – יש לציין שזה שני תירוצים: א. מה שהבאתם שיש לחלק בין עבירות ש"בין אדם לחבירו" לבין "עבירות של בין אדם למקום" כעין זה כתב רבינו ה"פלי המורה" זצוק"ל, ב. יש כאן עוד יסוד: "בכל עבירה של בין אדם לחבירו יש גם עבירה של בין אדם למקום" וזה לא נמחל להם, והכן.

ב. בעניני הגמרא ריש ברכות שהמשמח חתן וכלה כאילו בנה חורבה מחורבות וירושלים – זה שני פשטים: א. מה שכתבתם עפ"י סוד שירושלים רימוז על השכינה, ובזה ששמחים השכינה שמה, ב. ועפ"י גלגל יבואר עפ"י מה שאמר חיד"ל על הנשוא אישה: "זכו שכינה ביניהם" וממילא כל זוג שמתחתן יש עוד ריבוי שכינה, וירושלים יש בה השראת השכינה באופן מיוחד, ולכן כאילו בנה חורבות וירושלים.

חילוקי דעות, והכן, וכן הייתי אתמול בחצות הלילה במעמד תיקון הצות כאן בירושלים במעמד אלפים בראשות המקובלים הגה"צ ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א (שעמרתו לידו), והגה"צ ר' גמליאל הכהן רבינובין שליט"א, והגה"צ ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א ורואים שיהודים מאוחדים וכולם רוצים את הגאולה, יה"ר שזוכה לה בקרוב, אמן!

ויש לנו להזהר מאוד שלא לדבר בשעת חזרת הש"ן – וכמו שכתב השו"ע (סי' קכ"ד ס"ז): "אין שוח שחת חולין בשעה שש"ן חזר התפילה ואם שח הוא חוטא וגדל עינו מנשוא וגוערין בו".

כתב בספר "פלא יועץ" (ערך דיבור): "וכתבו משם ר' ישראל בעש"ט שהמדבר בשבחה הצדיקים חשוב כאילו עוסק במעשה מרכבה" – וכ"כ מרן ה"חתם סופר" זיע"א בתשובה:

בספר "מופת הדור" מסופר על הרה"ק ר' ישעיה ב"ר משה מקרעסטיר זיע"א שהיה מחלק לאנשים קוביות סוכר וראו בזה ישועות, והתחיל כך מפני שפעם היה עם רבו הרה"ק מליסקא זיע"א בדרך הרה"ק ר' חיים מצאנז זיע"א וכשהיו בתחנת הרכבת הגיע אליהם דיון מן העיר ואמר שבתו מקשה ללדת ושלח הרה"ק מליסקא את תלמידו ר' ישעיה עם קוביות סוכר שיינתנו לילדת ויעבור לה הלידה בנקל, וכן היה, ור' ישעיה היה על שולחנו תמיד תיבה ובה קוביות סוכר והיה אומר שזה מברך הנ"ל, ופעם אמר לי מקרבו הרב ענניל זצ"ל: "הרי זה כבר נגמר!" ור' ישעיה אמר לו: "הסוכר של הרבי אף פעם לא נגמר!" ותמיד היה מוסף להם עוד, והיה יהודי אחד נכבד בעיר בודפשט שהיה חולה ליע ונזאשו הרופאים מהיו, ובני משפחתו היו פשוטים מאוד ולא רצו ללכת לצדיק, ולכן הוא שלח אליו שליח אחר ונתן לו רבינו קוביות סוכר ואמר לו להניחם בפי החולה ואם לא ינתנו בניו להיכנס יכנס בכוח, ויניח לו בעל כרחו בפיו, וכשהגיע לא הסכימו בניו להכניסו, אמנם הוא התעקש, ואמר הרופא: "הרי אין לכם מה להפסיד תנו לו להיכנס!" וכשנכנס ראה שצב החולה נואש והוא הניח לו את הקוביות בתוך פיו והוא הבריא וצב באותו יום כיפור, ויש שם את שמו בספר, והוא סיפר את המעשה, זכות הצדיקים יגן עלינו, אמן!

מאמר החורבן והגאולה שנשא מורנו הרב שליט"א ביום ט' באב תשפ"ה לפני תפילת המנחה קטנה בזמן החורבן שהתחיל בזמן זה (ניתן לשמוע ב"קול הלשון" במספר ישיר: 0733718679 שלוחה 2 שיעור 3)

אנחנו נמצאים כעת ביום תשעה באב שהוא יום האבל של כל היהודים על חורבן הבית הראשון והשני, ובעת זה הזמן מתחיל להתנוצץ האור של המשיח כמו שאמר חיד"ל, ואיתא בגמרא יומא (מ'): "שבת המקדש השני הרב בעורן שנתא חיים שהייתי ביניהם, וכיאר רבינו ה"חפץ חיים" בהקדמת ספרו "חפץ חיים" שאין הכוונה שנתא בלב גדיא, אלא שעשו מעשים מתוך כך והיו מדברים זה על זה לשון הרע וכדאיתא בגמרא (שם): "ומדקדקין זה את זה בחרבות שכינים", והיינו לשון הרע, עוד איתא בגמרא גיטין (נ"ז) "שבת המקדש נחרב בגלל קמצא ובר קמצא והיינו גם יסוד זה של שנתא חיים, עוד איתא בגמרא נדרים (פ"א) על הפסוק: "ויאמר ה' על יסוד את תורת" – "שלא ברכו בתורה תחילה", וזה מיידי על בית המקדש הראשון, עוד איתא בגמרא כ"מ שבות שני נחרב כיון שהעמידו דבריהם על דין תורה, ועוד איתא בגמרא מנחות (ק"ד) על הפסוק (שלה): "ויבנה העם בלילה ההוא" – "אמר הקב"ה אתם בכיתם בכיה של חיים ואני אתן לכם בכיה לדורות" ואמרתיו כבר היום בשידור לרבים שבעצם כל שורש עניני החורבן נקבע כבר אז בימי המרגלים, וכדאיתא בגמרא חיל' (וכן הוא במדרש רבה (שם) להלוי שנזכר אז שני החורבות, עיי"ש), רק הוא התגלגל ע"י הנ"ל, וכאן יש לציין מה שאמר לי אתמול בלילה מורנו הגאון ר' שמואל הלוי רוטמן שליט"א בעת שביקר כאן בחדר לאחר הקינות שבכל אופן זה דור דעה וצדיק להבין: מה היא מהותה של בכיה זו? ויבואר שהם התייאשו והשבו שה' עזב אותם! ובאמת ה' לא עזב את היהודי אף פעם! ואין ליהודי אף פעם להתייאש! ואמר לי פעם מורנו הגאון ר' שמואל הלוי רוטמן שליט"א עפ"י מה שמוכח בספרים (תנ"ך) "דבורה" – "דרך ה'" ועוד) שכמו שאדם מתנהג כך מתנהגים עמו, ולכן כיון שהם "העמידו דבריהם על דין תורה" הם נענשו, ואם היו נוהגים ברחמים זה עם זה לא היו נענשים, ומה נלמד לעשות היפך "בכיה של חיים", והיינו: "הוראה של חיים", וכמו ששמעתי פעם מהגה"צ ר' אלימלך בירדמן שליט"א שאם רואים כזה עונש על "בכיה של חיים" עד שיום זה נקבע לדורות, כמה שכר יש על "הוראה של חיים!" ומה היא הוראה של חיים? יש משפט שאומרים: "קמט בבוקר תגיד תורה השאר זה ברכה!" וזה נכון מאוד! והענין הוא להודות לה' תמיד ולהסתכל תמיד על הדברים הטובים, ואם כן מבוארים כל הגמרות האלו באותו השורש לפי שאם אדם מסתכל תמיד על הטוב הוא תמיד מודה לה' ואינו בוכה "בכיה של חיים", וכן אינו מגיע ל"שנאת חיים" כי הוא מסתכל על הדברים הטובים! וממילא הוא לא עושה מעשה קמצא ובר קמצא הנובע משורש זה וכו', וממילא הוא לא מוקדק על כל דבר ואינו מעמיד דבריו על דין תורה! וממילא שהוא יודע להודות לה' על חסדו הוא מודה ומשבח את ה' על התורה הקדושה שנתן לנו, ואינו מגיע למצב של: "לא ברכו בתורה תחילה", וא"כ השורש הוא תמיד להודות, ולכן גם ביום ט' באב אומרים: "מומור לתודה" – וכמו שכתבו הפוסקים.

וכאן יש לציין דבר מאוד מעניין ששמעתי: אנחנו בדרך כלל לא מתחשבים בשנים הלועזיות, אך אם ניקח את השנה הלועזית, שכיום היא: 2025 ונזכיר ממנה את הגימ' של "חיים" שזה 68 נגיע לשנים שעברו מחורבן בית המקדש השני, לפי ש-2025 = 68 = 1957 שזה השנים שעברו מחורבן, [וי"א: 1956 אז נזכיר עוד שנה], וזה רומז על מה שאנו אומרים בתפילה: "ונטל כבוד מבית חיינו" והיינו שבת המקדש הוא

הגיליון נדפס ע"י וידידיו חוקר ר' אברהם לוי שוח"ל לעי"נ אביו אסף יהודה בן מלכה ואברהם ז"ל, אמו חיינה בת רחמה ומנשה ע"ה, אחיו יצחק בן חיינה ז"ל, אחותו מלכה בת חיינה ע"ה, אחותו אסתר בת חיינה ע"ה, אחיותיו חיה ונתן לוי ז"ל בן רות ורפאל שח"ה, ולע"נ אחיו משה (מרים) בן חיינה ז"ל, ת.נ.צ.ב.ה. הגיליון נדפס ע"י ידידיו חוקר ר' שמואל שמחה ורונה שוח"ל ובי"ב להצלתם שבע להצלתם ולזיווגי בניהם. הגיליון נדפס ע"י ידידיו חוקר ר' שמחה גבריאל גולדמן שוח"ל לעי"נ אמו חיינה מלכה בת ר' שלמה לייב, ת.נ.צ.ב.ה.

תפילות ואפילו תפילות פנימי, וההרשאה לפרסום התפילה: [divreymeir@gmail.com](mailto:divreymeir@gmail.com)